

A lap szellemi részére vonatkozó minden közlemény a szerkesztőséghez A.-Lendva Temp.-komitér, az előfizetési díjak, nyilatkozatok és hirdetések pedig a kiadólapkiadóhoz Balkányi Ernő Vasut-utca küldendők.

Hirdetések jutányosan számítottak.

Kéziratok nem adtnak vissza.

DÉLZALA

Társadalmi, köznevelődési és közgazdasági hetilap.
Megjelenik minden vasárnap.

Előfizetési árak:

Egész évre . . . . . 4 frt
Fél évre . . . . . 2 frt
Negyed évre . . . . . 1 frt
Egyes szám ára 10 kr.

Hirdetések elfogadhatnák:

Budapest: a Reuter újságosság és a Magyar Távir. Iroda, Ekstein B., Fischer A. D. és Goldberger W. A. hirdetői irodája. Bécsben: Mosse Rudolf hirdetői irodája.

A helybeli és járási hatóságok, az alsó-lendvai községi és körjegyzői egyeslet, az „Alsó-Lendva-Vidéki Takarékpénztár-Részvénytársaság” hivatalos közlönye.

Vezérezik a nőkhöz.

Darázsfészekbe nyulok csuszak kézzel, de nem félek tőle; felbátorít az a hit, hogy talán lesz némi üdvös hatása. A nők ügyeibe avatkozom, a belefeleiket bocsolgatni óhajtom. Ártani ez nem fog nekik. Hogy használ-e — én hiszek benne. Hölgyeim! ezúttal nem valami kedves kalandorskákat mondok el önöknek, nem érdekfeszítő szerelmi históriákat, sem pedig valami romantikus történetet, hanem az önök saját külön világába lévedtem, ahol az igazságot keresem, a honnan a pikantériákat akarnám kigyomláni, amelyek már-már felburjánznak az önök őrizetlen virágos kertjében. A zajos világban emelt fővel járó léhaság, nem keresve módot, utat, alkalmat, oda észrevelenül belopózik, megmérgezik a fiatal léányok ártatlan lelkét és megfosztja a társadalmat az igazától. Sablonos lesznek egészen és itt mindjárt az elején azokhoz a nőkhöz, akiknek talán „fád” az efféle komoly beszélgetés, ekként szólók: tegyek le ezt a lapot, éjék csak a jelent; ha örülnének, örüljenek, vigadjanak a hitetlen örömeikkel, mert ha majd azok nem lesznek többé, ha majd nagyokat ásit fölöttük a magány, az egyedüllet, akkor . . . akkor majd számi-bámi fogják a nullt, csakhogy akkor már késő lesz. Itt az ideje, hogy azt a hamisan tündöklő világot és

annak mesterkelt falait ledöntsek önök maguk, kik körül kínai falként kezd huzódni a háló, amelybe a falmi szabadságot helyezte el családtekeül a nagyvágyás, de amelynek rablincseit még most nem látják, nem érzik, hanem majd csak későn fogják azt észrevenni, akkor, amikor már azon segíteni nem lehet. Ne riadjanak vissza hölgyeim! Hiszen a példászó is azt mondja: „Segíts magadon és az Isten is megsegít!”

Lépten-nyomon azzal találkoznak az életben, hogy a hölgyek nem tudnak mit csinálni. Minden áron akarnak valamit, bár nem tudják, mihez kezdenek. Azt hiszik, hogy nekik azért kell megbirkozni az élet küzdelmével, hogy följéle helyezkedjenek a férfiaknak. Az hiszik, hogy ha gyöngéd nősségüket föloldozzák annak, hogy egyenjóságot vívjának ki a férfikkal, valami nagyszerűt eszelekednek. Azt hiszik, nevelésesebbé válnak, ha erőnyesek, és gúny tárgyává, ha szerények; míg ha lírtelnek, ha tulbarátságosak a férfikkal: imádásra méltókká válnak; azt hiszik, ha könnyelműen társalognak, beszélgetve mindenről, hozzászólva mindenhez: szellemességükről tesznek tanúságot, és fájdalom! azt hiszik, ha minél több férfút képesek meghódítani, annál többet érnek. Csaldónak! Szeretelméltó és nagyrabcestit hölgyeim, csaldónak! Hiszen az önök szépsége már egy-

magában is elég garancia ahhoz, hogy a megállapodott férfú is elveszítse a tejt. Mi történik tehát egy olyan esetben, ha a nő szépsége mellett még könnyűvérű, lehá, szinte öntudatlanul — csupan azért, hogy hasonlítson a férfiakhoz, modorban, magatartásban, magaviselőtében utánozza őket, tehát egy kópíja legyen a férfúnak — elfojja magában a természetes nőiséget és felerősíti azt a férfias modor és magatartás szánalommanrelőn halavány utatóit. Az történik, hogy némelyik férfi a fejét veszi, de tulyomán rész hirtelen föltalálja magát és ugyszólván beleugatja most már a nőt abba a helyzetbe, amelyben már csak késő megbánás és lítkos, keserű könyek az egyetlen vigasz. Az a parányi diadal, amit ezzel a lírtellessel a mai fiatal nők elenyésző kis része elér, eppenséggel nem áll arányban és nem is fog soha arányban állani a mai szadavégi léányok roppant tömegevel.

Vagy, ha tudják, hölgyeim! kérem önöket: mondják meg nekem, mivel jobb az önök helyzete most, mint volt akkor, amikor anyáink az ő kedves otthonukban fehér könténykét kötöttek maguk elé és a tüzhely körül sürögtek-forogtak, nagyanyáink gondos felügyelete alatt és kizárólag a hák körüli teendőkért látták el kedvvel, ambicióval; amikor bennük a lélek abszolút tisztaságot megvédte a szigorú, jó és öntudatos neve-

TÁRCZA.

A gentry.

— Életrék a XIX. század alkonyából. —

Írta: **BODNÁR JÁNOS.**

A „Délzala” eredeti tárczája

I.

Szerdahelyi Kalmán híres gazda volt az egész vármegyében. Birtoka, a mely mintagazdaság volt, a megye közepén fektült: a legjobbföldök, a legszebb állatok a vidéken az övé voltak. Nem volt külön lova meg a szekvárosi püspöknek se. Ezt akkor irták az újságok, mikor egy magyar főherceg a városlag jart; a püspök vendége volt, hanem azért a Szerdahelyi negyves fogatban vitte be az állomásra a rezidenciába. Gyönyörű volt az a negyves fogat, amint végérfeltek a szeles utca aszfaltburkolatán. Negy ötfelke paripa tanzólt a kocsi előtt. Csakogy hánysa az aszfalt a szikrát a lovak patthó alatt. Mind a negyves olyan szép bongyor szőre volt, mintha ki lett volna bodorítva a fále esüskétől a körme ajgáig. Büszke is volt rájuk a kocsiak, aly selyem lapjában feszített a bakon. Meg az inge is, az a szép borjuszáj ing, a legfinomabb fehér selyemből volt. De ra is illett arra a szép kékias magyar legényre! Egy nezett ki abban a takáros magyar öltözetben, mintha a szülő anyjában is mindig ott viselte volna.

Hát meg Szerdahelyi Kalmán milyen büszke volt, amint ott állt a főherceg mellett harol!

Annai dragság csillogott-villogott a disznagyarány, hogy fölért egy-maga a dolmány egy kis fejedelemsséggel. Ha nem ismerik, lisztára azt gondolják, hogy ő a főherceg, a főherceg pedig valami kis kúrta nemes mellette. De hát ismeretek nagyon sokan a városban is, ahova minden heten bejárt.

Ő maga nem lakott benn, csak egy hávezetőnőt tartott, ki nély háztartást vitt a város fő-utcaján lévő kétemeletes palotában. Csaldájával együtt falusi életet élt. Egy igénytelen kis faluskaban húzódott meg a hatalmas földesur, a melynek határában terjedelmes jószágok feküdtek. Innen dirigálta Szerdahelyi jószágait, sőt innen dirigáltak meg a vármegyét is. Ezt azonban már nem ő, hanem a felesége eszelekedte, aki óks bñ volt, mint valami külörszági diplomata.

Egy végzett barócsaladnak utolsó sarja volt ez a nő. Bence kibált a család, hanem új életre kelt valamennyi önének jó és rossz tulajdona. Egy tökéletes nagyvilági hölgy volt. Ő vitte a megye társadalmi életében a vezérszerpet. Valamennyi gentry-család kül- és beleletének szövevényes szála mind az ő kezében esomósodtak össze s ismét csak az ő finom újjai bogozták föl össze, hők kibontották e szálat az illető családoknak gyakran nem kis reméltetere. A vezérszerpet sokba került. De hát mit törődött ezzel az asszony. Birta a homoki uradalom! Meg fölisleg is maradt.

Szerdahelyi Gábor akart már a városba menni s ott allandón letelepedni, de az asszony modányosizor lebeszélte ferjét e szandakáról, mert jól tudta, hogy a városba huzcolkodás mija a

vezérszerpet elvesztését jelentene számára; kör pedig inkább akart első lemmi Homokon és környéken, mint a második a megye székelyében. Hiába! A kék vér nem tagadta meg magát meg a homoki pusztaságon sem!

Ha a városba bementek — együtt ritkán jártak be, csak negyezer egy esztendőben — adtak olyan négyes estélyeket, hogy két hónapig egyből se beszéltek város-szerte, csak a Szerdahelyi jórról.

Hanem hát minden hosszúságnak csak vége szakad egyszer!

Vége szakadt ennek a jelelmentli pazarlásnak is: véget vetett neki egy fejedelmelen körülmény, egy igénytelen kis polvász baba.

A Szerdahelyi pusztán végig repült a golyva madár s egy kis fiút kelepelt a Szerdahelyi portáran.

De a mily igénytelen volt a gyermek a mások szemében, oly értéket képviselt a szülők előtt.

A keresztelése ott volt az egész vármegyére, híján t. i. mindazok, akiket megillet ez a szó magasabb érteleben.

Mozsának messze hallatszó durrogása adta hírül a szülők végtelen örömet a környék eszdes lakóinak.

A keresztapja, a vármegye főispánja, pedig a nevére iratott egy 200 holdas pusztát. Ez volt a keresztelési ajándék. Aztán mondja az irigy világ, hogy smuezig a magyár!

Mikor az utolsó pezsgős üveg is eldurant a keresztelőn, éppen egy hónapos volt a kis Laci. De már akkor valóságos kis zsarnok volt! Úgy

lés szent glóriája; amikor nekik nem volt saját akaratuk, mint ahogyan van most, a mikor a világ minden kinevezt sem mertek volna „daczolni” a szülők akaratával és a mikor gyermekeinknek még nem ovasgattak regényeket, amikor 15—16 éves lánykáknak nem esz meg bátorságuk ahhoz, hogy „szelermi csalódásaikkban” — természetesen titokban — a „kedves, drága szerkesztő urhoz” forduljanak tanácsért. Oh és — fadjalom — fölsorolhatnák még sok-sok esetet, amelyekről a mi leányaink sok mindenben ráismerhetnek önmagukra. De nem teszem. Inkább rátérek arra, hogy néhány jó tanácsot mondjak, amelyeknek, ha köve-tője akad — jobban fogok örülni, mint bárminek; és eljő még majd az az idő, a mikor önök is, tisztelt hölgyeim, akik titokban, vagy talán daczból mégis végigolvasták ezeket a „fád” sorokat és talán a szerénység és a nő sziveben lakozó jó iránti föltétlen hajlam egy-egy rezgő könyvecsképpel lop az önök ebben a percében mosolygással küzdő szép szeméibe — szívesen fog-nak visszagondolni ezekre a sorokra. Legye-nek önök első sorban, mindenként fölött; nők. Tanuljanak azért, hogy tudjanak, nem pedig azért, hogy okoskodjanak, vagy éppen vi-takozzanak a férfiakkal. Legyenek mindig tartózkodók és sohase feledkezzenek meg női méltóságukról, büszkeségükről, amit önök maguk jobban megvédenek szerénységükkel, nemes egyszerűségükkel, mintha keressék és erőltetett szellemeskedéseikkel igyekeznek a férfiak szárait fölzöni. Nem fogják mivel-letleneknek mondani önöket, ha bizikizni nem is tudnak, vagy ha nem ismerik a párisi könnyelmű színműirodalom legujabb termékeit sem. Ha a társaságban ilyesmirelő szó van, bátran bevallhatják, hogy nem értenek hozzá; ha pedig divátját mult ruháskáikat saját kezűleg igazítják meg, ezért sem kell pirulniok, engedjék át a pirulást azoknak, akik minden arczipritő dologhoz értenek. Legyen helyén a szívük mindig, eszük pe-

dig tillakozzék az ellen, ha valamely férfi a tizedik szónál, vagy a második találkozásánál szerelmet vall . . . Akkor mindenkiék meg fogja találni előbb-utóbb azt a férfit, aki megérdemli élettársát a nőt, kit megért és aki őt is megérti. Meg aztán van az önök legigazabb tanácsadója; ott vannak a szülők, a hozzátartozók. Az édes anya szíve, szeme, kell, hogy mindent jóval előbb meg-lásson, megérezzen, mint bárki más. Legye-nek irántuk mindig teljes bizalommal, főpek akkor, amikor — daczolni akarnának velök. Ha kötelességet szab egyik-másik leány elé a sorsa, ha hivatalt kell vállalnia, soha se tévessze szem elől az illendő szabályokat. Legyen tetteiben határozott, de azért mindig szerény, nőies és ne szolgáltatssa ki magát az alkalom alávaló tolvajainak. Legyen min-dig büszke arra, hogy nő és akkor biztosítva áll előtte a jövő, amely bevezeti abba a csupa örömből és boldogságból álló szentélybe, amelynek neve: család. A szív világa ekkor egész valójában kitűrel és csak így nyújthatja a nőnek az igazi boldogságot, tudatára ébresztvén annak, hogy csak ő, a gyöngye nő, az aki az erős férfit kimondhatatlanul boldogítani képes.

A mérhetlen hatalmu Nagy Sándor is így szölt egykor Diogenesről, a nagy szerény-ségéről ismert görög bölc-öl: „Há Nagy Sándor nem volnék — Diogenes szeretnék lenni.

Önök, hölgyeim, mondják el egyenként bátran és büszkén.

Ha nő nem volnék — nő szeretnék lenni.

P. G.

A gabona értékesítése.

Ami nagy területek közül, amelyek a világ-piaczra dobott készletekkel a nemzetközi áralakulá-sra döntő hatással vannak, csak három jön ki-valóan számításba: Amerika, Oroszország és India. Az Egyesült Államok mezőgazdasági fejlődése csak a hetvenes években volt óriási arányú, 1880 óta

azonban csak hullámozást, de lényeges eltérést nem mutat.

Azota sem az abszolút, sem az átlagtermes nem igen emelkedett s ha most figyelembe vesz-zük, hogy mily rohamos az Az Egyesült-Államok népének szaporodása, tisztában lehetünk azzal, hogy a buzafölösleg, amelyet Amerika az európai piacokra dob, évről-évre csökkenni fog. Az idén kiváló jó termésnek nem elebe s mégis valószínű, hogy az elhuzódó habóru folytán növekedett bel-szükséglet is kisebbre szabja az exportot. A kész-letek rendkívül erősen csökkentek, oly annyira, hogy míg az aratás befejeződött, a magtárnak üres-k lesznek. Ily esetek pedig csak évtizedekben fordultak itt elő. Azonban jelentőséggel bírnek nézve ezidőszertől Oroszországot. Az orosz buza és rozs versenyeivel számolnunk kell a legelső sorban.

De az idén egyelőre még nem, mert az imporra szoruló államok szükségletét lesz hivatva fedezni, így tehát az orosz buza nem nyomhatja valami rendkívüli mértékben a világpiac árait. Még kevésbé fenyeget e tekintetben India. Kelet-India versenytől a 80-as években nagyon megjé-tek a gazdák, most azonban már számításon kívül esik, mert buzaértelme nem emelkedik a lelkek szaporodásával; s miután mezőgazdasága nagyon primitív eszközökkel folyik, átlagtermései is utóbbi idő óta igen gyengek.

Mindhárom buza-termelő területen az idén megjelölhető termés várunk, de a világ buzaszük-séglete, tekintettel a készletek hiányára, oly jelen-tekeny, hogy a kereslet teljesen paralizálni fogja a kínálatot és az árakban erős változások aligha lesznek felele menőleg.

Különösen kedvezőre nézve s régi nagy előnyünk, hogy termésünkkel legelősnöknek jelenünk meg a világpiaczon.

Az a néhány hét pedig, amelyely megelőz-zük az európai piacokon az idegen buzát, jelen-tekeny árkiármóhozott jelent javunkra.

A jelenlegi árak, melyeket új buzáért enge-dőlyeznek, semmi esetre sem megvetendők, de nem is volna realitási lét-legszignú, mert a termés nálunk csak kvalitásra igérkezik jónak, különben pedig mennyiségileg nem jobb a tavalyinál.

Könnyen megeshetik, hogy, ha az amerikai fenomenális terméskilátások, mint már a jelek mutatkoznak is, nem felelnek meg a valóság-nak; a kenyér magvak 1—2 forinttal emelkedni fognak.

II.

Mikor a kis Laci öt éves volt, nevelőt hoz-tak neki. A kizélt főiskola legkiválóbb növendéke lett a Laci tanítója. Ez talpig derek ifjú, ki ma-gához hasonlólt akart nevelni a kis Lacihoz is.

Csak hogy nem rajta állt, nem rajta mult. Ugy kellett mindent csinálnia, no mint az any-a parancsolta. Az a fiatal ember önértéses is volt, aki nem terte, hogy azt, amit ő hosszas küzde-s és fáradság árán szerzett meg magának, hivatalan egyének kifogásait, meghamisítsa. Egy hónap multva ott hagyta a Szordahelyi családot. Jött másik azzán harmink s egy év alatt kilencez ne-velője volt a kis Lacinak, egy hogy közmondássá vált a vidéken, amit futóvendégekre alkalmaztak: „Meyen, mint a Szordahelyi nevelője.”

Mert ha a nevelő valmit megparancsolt, az any-a feleldotta a nevelőt parancsot s ő megint mást mondott; ugy, hogy a kis Laci sokszor za-varba jött, nem tudta kinek engedelmeskedjék: az anyjának, vagy a nevelőnek? Hanem idővel, rövid felev alatt beletanult ebbe a szerepbe is. Nem engedelmeskedett egyiknek sem.

Csak az apja volt előtte tekintély. Annak egyetlen pillantása fölet az édes anya egész Leti parancsával, kérsével. Mert ha parancsokra nem akart megtemni valmit a fiu, az édes any-a kérésre fogta a dolgot. Persze, hogy annál inkább nem csinálta meg. A gyermek olyan, mint a leg-vidább zsarnok. A gyermek olyan, mint a leg-vidább zsarnok, mentől inkább kérnek valamint tőle, annál határozottabban marad.

Milyen mást lett volna ez a fiu, ha a szigoru apja nevelésben részesült volna! A mely nevelés bármint szigoru legyen is, mindig sokkal jobb, (még a gyermeknek magának is ugy tetszik) mint a leggyöngydebb anyai nevelés.

Nevelje az anyja is gyermekeit; de ő csak a szívet, az erzelem világot fejlessze ki az ő gyön-géd módszerével a szunnyadó gyermek léleknek;

tudott parancsolni a szemével, meg a szájával, mint egy Bach-korszakbeli szolgabúr. Csak hogy neki jobban szót fogadtak, mint annak.

Azzán nőtt a kis Laci, mint a csalán. Test-ben, lélekben nagyon szépen fejlődött; valóságos kis esoda-ember volt három éves korában.

Hanem az apja bevezette, dedelgette, a fuvó szőlőt is oltalmazta s minden ohaját parancs-ként teljesítette. Valóságos szolgálja lett a saját gyermekeinek.

Pedig az anyának sohases szabad megfele-keznie arról, hogy ő édesanyja és nem szolgálja gyermekeinek. Hiszen az anyaiság szép és nemes eszanje éppen abban áll, hogy gyermekei jóletét még akkor is szíven viseli s boldogulást meg úgy s akkor is előmozdítja, midőn az arra vezető utakon szuró tövises vannak, amelyek megse-bezik, fülhasogatják a gyermek gyöngye testét. De csak a testet esupán, mert a lélek még ebben a korban a szenvedelmek átérésére s azokak el-viselésére gyöngye és fogékonytalan. A testi seb-pedig beheged, begyógyul hamar; meg a sebhely-nek nyoma sem látszik meg később a férfian.

Hanem azzán annál jobban hajlik a gyer-mekei lélek a rossz felé; a gyermeki szív valósá-gos humusa a rossznak, melyben azok etrele kel-les a ha kellő időben a gondos anyai kezek által kiirtogatva nem lesznek, elnyojnák az ényeketek mint burján a nemes növényt, s föliú nézőn az, mint a bűnök egy-egy oszlopas föl, vetnek gyö-keret maguknak a lélekben s azok gyöngyűsükkel addig táplálják, addig metelyezik gazdájuk életét, míg az megérve a végromlásra, — a ferges al-mához hasonlóan — időelőlt a maga ásta sirba hull alá.

Hány ifjut lehetne e biztos bukástól meg-óvni, ha az anyák ezt megmondnák? S hány anya menekülne meg a mardósó örvándtól, ha ezt megszívlelve, gyermekeinek oly nevelést adna, hogy az még a halo porában is áldaná erete őt? . . .

a jellemet, az értelmet hagyja az apára, aki vihar-edzett belatásával bizonyára elzge megzdi majd azt a szenvedelmekre, elezge előkezőzi azt az élet viharára . . .

De hát az apa nem ért rá nevelni fiat! Ott elfoglaltak a magán és a közélet gondjai. S ha néha-néha látta is gyermekeit olyan világításban tünt ez föl előtte, mintha a legjobb nevelésben részesülne.

Sejtelve sem volt minő bűnök esirajzát va-mar telte az a kicsiny lélek, amelyet a tulságba hajtott anyai szeretet szort abba el . . . Meg az-tan, hogy is kerülhetett volna a ferj neje ve-leseiben? — nejeiben, ki haró léány volt!?

Mert a folytonos nevelő változások ingado-zóvá tették a fiut; hité, bizalma megrendült min-den irányban, sőt, miután elvesztette azt anyjával szemben is . . . A sok fele jatekészer elernyeszte a lélek gyöngye energiáját s felettesse, esapongova tette a gyermeket; a sok parancs s azok feleldása által zaklatás engedetlenségre szoktatta, mi csak-hamar makacs ággal párosult; később pedig amidő növekedett, elbizakodott, gögös, vakmerő lett. Pedig még alg, volt het esztendősen.

Ha látta volna az apa mindezt, ha belepil-lantható volna fiának lélekbe a gondos apai sze-retet kötelességűtudásával bizonyára nem késett volna a haj orvoslásához látni s fiát a városba, az iskolába küldeni.

Csak ott van a fiunk a hlye kezdettől fogva kinn az élet tengerén. Itt kell hozzácsoknia már jó eleve ennek a nagy tengernek a hullámzásához, hogy lassan-lassan beletanulja, ha majd vihar jó s sorsának hujója talán förest elvezet: tudjon akkora már jól uszni, a mindent elsodorni akáro árral.

A hosszas nevelői rendszer egyoldalúvá teszi a gyermeket; nem mer, nem akar a maga lábán járni nagyon soká, és igen sokszor nagyon sokáig, talán egész életén át nélkülözi a férfianak egyik

Nyiltér.*

Kérdezzük meg a háziórvost!

KRONDORFI
SAVANYÚVIZ

Legkitünőbb

ASZTALI VIZ

és mint

GYÓGYITAL

minden

hurutos bántalmaknál

legjobban ajánlva.

Kapható: **FUSZ F. Nándor** és
ARNSTEIN Benő
ezégeknek.

*Az e rovatban közzétették nem vállal felelősséget a szerk

Hirdetések.

Eladó esetleg kiadó!!

Alsó-Lendván a templomter mellett egy földszíntes ház, melyben 7 szoba, konyha, két éleskamara, istálló és egy nagy veranda van, azonnal eladó esetleg bérbendő; — ugy a temetőrendi fordulatban a város felett egy legjobb karban levő 7 hold területű szőlő eladó. Bővebb értesítést dr. Wollák Adolf alsó-lendvai ügyvéd ad. 6-6

Alsó-Lendva-Vidéki Takarékpénztár Részvénytársaság
Alsó-Lendva.

Ezennel van szerencsénk az érdekelt közönség becses tudomására hozni, hogy az 1831-ben alakult és 143.6 millió o.-m. é. korona alaptőke és készpénzbeli tartalékok felett rendelkező

cs. kir. szab. triesti általános biztosító társaság

(Assicurazioni Generali.)

valamint a

Magy. jég- és vizsont-biztosító részv.-társaság

és az

(alaptőke öt millió o.-m. é. korona)

I-ső o. általános baleset ellen biztosító társaság

(alaptőke hat millió o.-m. é. korona)

„Universale“ általános népbiztosító társaság

(teljesen befizetett részvénytőke egy millió o.-m. é. korona)

főügynökségét birjuk. Emélfogva tisztelettel kérjük az előforduló mindenemű tűzbiztosítást épületek, takarmány- és aratási készletekre, valamint egyéb ingóságokra nálunk feladni. Elfogadunk továbbá életbiztosításokat minden módozat szerint, valamint népbiztosításokat orvosi vizsgálat nélkül, továbbá jég- és baleset ellen való biztosításokat a lehető legolcsóbb és legjobb feltételek mellett.

Biztosítási feladmányait kérve és várva vagyunk

Alsó-Lendván, 1898. július hó.

kiváló tisztelettel

ALSÓ-LENDVA-VIDÉKI TAKARÉKPÉNZTÁR
RÉSZVÉNYTÁRSASÁG.

3-2

Elvállal mindennemű könyvnyomdai munkákat jutányos áron és izléses kivitelben.

Könyvnyomdám a mai kor igényeinek teljesen megfelelő gépekkel és szép díszes betűkkel kibővítettem, így képes vagyok a nyomdászat terén előforduló mindennemű munkákat csinosan és izlésesen kiállítani.

Névjegyek, eljegyzési és esketési kártyák, meghívók, gyógyszerelőzetsek csinos kivitelben.

Könyvnyomda áthelyezés.

Van szerencsém Alsó-Lendva és vidéke nagyrédemű közönségét tisztelettel értesíteni, hogy ez év május havában tulajdonomba átvett

KÖNYVNYOMDÁMAT

1898. augusztus hó 1-én, **Fő-utca, Kopecky-féle házba**

áthelyezem.

Midőn ez a mélyen tisztelt nagyrédemű közönség becses tudomására hozom, nem mulaszthatom el a már eddig is velem szemben tanúsított nagybecsű pártfogását megköszönni; igyekezni fogok, hogy azt jövőben is mindenkor kiérdemelhessem.

Becsés rendeléményét és szíves pártfogását kérve, maradok továbbra is kiváló tisztelettel

BALKÁNYI ERNŐ,
könyvnyomdatulajdonos.

A „Délzala“ a helybeli és vidéki hatóságok, az alsó-lendvai közönség és körjegyzői egyetel az „Alsó-Lendva-Vidéki Takarékpénztár Részv.-társ.“ hiv. közönsége. Hirdetések jutányosan szíveskednek. Zám: Balkányi Ernő könyvnyomdájára Alsó-Lendván.

Hírlapokat, szép-irodalmi műveket, árjegyzékeket, étlapokat jutányos áron.

Mindenkor kapható (egyes ivenkint is): Vagyonli leltár, Adós-level, Adás-vevési szerződés, Havi kimutatás, Ügyvédi, körjegyzői, véghajtói és utbiztosí nyomtatványok, Póstkönyv, Halottkémii jegyzőkönyv stb. stb.

Takarékpénztári, ügyvédi, körjegyzői és közsegi nyomtatványok gyorsan és jutányosan.